

Ramsvik smider snöplaner i försommartid

3-4 maj 2011

Med blandade känslor anträdde resan mot Ramsvik i Bohuslän på måndagseftermiddagen den 2:e maj. Vi fem som samåkt till de flesta kurstillfällena satt nu som gamla vänner och samtalet flöt ledigt och lätt. Inför det första mötet i september var det fem totalt obekanta samåkare som gjorde samma resa. Inte bara kursinnehållet utan också den sociala aspekten var något som vi tag upp till ytan den här sista färden med gänget. Nu var det sociala ju inte huvudsyftet med kursen men ändå en intressant bieffekt.

Efter det sedvanliga matuppehållet i Uddevalla på Thai-take-away på Stora torget var vi framme vid Ramsvik ca 20.30. Resan hade startat i Tystberga för den längstifrånkommande, Annika.

Kvällen var skön, så efter urpackning tog de flesta en promenad och såg (nästan) solen gå ner i Soten, lugnt och fint och inte som "själva julafton sjuttioå" (E.Taube).

Tisdagen inleddes med snöfall och sedvanligt förmiddagskaffe. Sittande i den hemtrevliga samlingslokalen på Ramsvik inledde Claes med att låta oss göra en brögnälla. Den görs av bark från en rönngren. Man knackar lätt med t.ex. ett knivskaft på grenen/kvisten tills man kan dra av en barkbit, ca 5 cm lång. Den stoppar man i munnen och blåser. Med lite god vilja får man sedan fram ett läte...

Eftersom det här var vår sista gång hade vi fått diskutera fram ett eget program. Tidigare förslag på kajakpaddling hade sorterats bort, något som kändes skönt med tanke på snön... Istället var det smide som gällde. Tusenkonstnären i gruppen, H-C visade sig vara väl hemmastadd även i det hantverket. Efter att ha förflyttat oss till en fruktbar kohage lastade vi av HC's proppfulla släpkärra, innehållande bl.a. två ässjor. Snart var det fyr i dem och vi blev visade hur man smider en krok. Varmt järn företer vissa likheter med modellera vad gäller konsistensen, något att hålla i minnet.

Utan att närmare reflektera över sannolikheten att någon annanstans på jorden finna en grupp relativt välutbildade medborgare stående i en kohage smidande för glatta livet, jobbades det på medan tiden stod stilla. Efter att ha behandlat våra alster med rå linolja för att få en svart yta kunde vi konstatera att vi fått inblick i ännu en ny arbetsmetod. Tack H-C!

Efter lunchen, som intogs i härlig sol, tog vi en promenad ner till "sjön", dvs. havet och tittade på ett kvarvarande hus i det naturskyddsområde som skapats sedan det militära övningsområdet lagts ned. Eftersom ingen verkar ha någon annan önskan än att låta naturen vara i fred i området kan man bara hoppas att det så förblir. Bohuslän när det är som bäst!

Efter återkomsten till kohagen gjorde vi varsin vispekivist, dvs. en visp av skalat björkris, sammanhållen av en björkvidja, först uppmjukad runt tillverkarens knä.

På kvällen var det ingen frihet i programmet som rådde, då var det förannonserad räkfrossa som gällde, vare sig man ville eller inte. Det var ingen som inte ville...

En mycket trevlig kväll med såväl rökt makrill som havskräftor på menyn. Och räkor. Så gott och så färskt. Ett samfällt tack!

Dagen avslutades med en balansövning som bestod i att med en tennisboll besöka ett antal (för små för att bollen skulle åka igenom) hål på en gemensamt hållen presenning.

Onsdagen inleddes med strålände sol och inga moln. Ramsvik från sin bästa sida! Efter sedvanlig gemensam frukost och sedan packning och städning startade Claes dagen med en övning som bestod i att parvis leda varann. Några hårresande exempel på farlig ledning kunde iakttas, dvs. att ledaren förde den med ögonbindel försedde framför sig. Något som kanske kunde förklaras med den tillit som numera hade uppstått mellan deltagarna, efter att ha delat strapatser utöver det normala under olika kurstillfällen, såsom inlåsning i skumma utrymmen, även av lokalbefolkningen okända vägar i Dalsland mm mm.

Bäst är om den ledde får gå något bakom, vid sidan av ledaren.

Efter en sista triangelreflektion i smågrupperna bar det billedes iväg mot Smögen, där vi slog oss ner för kursutvärdering. Det kändes som om alla var överens om att detta har varit en kanonkurs i utomhuspedagogik, med en kursledning - Anders- som har varit toppen och med tillfälliga medarbetare som har varit av hög klass. Flera av oss gav uttryck för uppskattning av den gemenskap som har uppstått och hur den har påverkat vårt välbefinnande på ett positivt sätt.

Efter vår sista stenedläggelse, med kurssten i mitten, var det slut på vår kurs. Anders gav oss varsin knippa med tändmateriel, vars symbolik fritt fick tolkas av var och en. Helt klart var det en grupp pedagoger fyllda av inspiration och minnen som åkte hem - och av en gnutta vemod!

Sista brevet från kursen skrev Bosse M.